

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2015 r., małoletni pokrzywdzony J. T. razem ze swoją matką K. T., znajomymi rodziców W. P., jej mężem i synem, przyjechali do W., na mecz piłki nożnej między klubami piłkarskimi (...) a (...), który miał się odbyć w dniu 02 maja 2015 roku, na S. Narodowym w W..

W dniu 02 maja 2015 r., J. T. wraz z wyżej wymienionymi osobami, udał się na S. Narodowy. J. T. razem z synem W. P., szedł kilka kroków przed swoją matką K. T. i W. P.. Na szyi miał przewieszony szalik w barwach klubu (...). Gdy znajdowali się na błoniach stadionu, przed wejściem do bramy nr 1, do J. T. podbiegł oskarżony A. K. i bez żadnego powodu, uderzył pokrzywdzonego w twarz. Szarpał również za szalik, który J. T. miał przewieszony przez szyję. W wyniku uderzenia w twarz, J. T. doznał zaczerwienienia na twarzy.

W tym czasie, w pobliżu przedmiotowego zajścia, przechodzili funkcjonariusze Policji. Podjęli oni interwencję wobec A. K..

W związku z przedmiotowym zdarzeniem, A. K. został zatrzymany.

A. K. ma w chwili obecnej 26 lat. Posiada średnie wykształcenie, bez zawodu. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Pracuje jako magazynier z czego osiąga dochód w kwocie 1300 złotych, nie ma majątku. Nie był uprzednio karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 34-35), zeznań świadków: J. T. (k. 19-21), K. T. (k. 15-16), W. P. (k. 17-18), M. O. (k. 11-12), a także notatki urzędowej (k. 1-2), protokołu użycia alkotestu (k. 6), protokołu przeszukania oskarżonego (k. 7-9).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdził, że uderzył pokrzywdzonego J. T. ręką w twarz. Jak wskazał, bardzo tego żałuje, nie wie dlaczego to zrobił, coś w niego wstąpiło. Wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze uzgodnionej z Prokuratorem, w trybie art. 335 § 1 kpk.

Sąd zważył, co następuje:

Przyznanie się oskarżonego do winy koresponduje z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego J. T., świadka K. T., W. P., M. O., jak również notatką urzędową. Wskazane dowody tworzą jasną, spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. Oskarżony w żaden sposób nie zakwestionował również prawidłowości przeprowadzonego postępowania przygotowawczego.

Przystępując do analizy wiarygodności osobowych źródeł dowodowych, stwierdzić należy, iż zeznania świadków J. T., K. T. i W. P. są całkowicie zborne i w pełni korespondują ze sobą. Świadkowie spójnie zeznawali, że w dniu 02.05.2015 roku razem udali się na S. Narodowy, gdzie miał zostać rozegrany mecz (...). Jak relacjonowali, gdy wszyscy znajdowali się na błoniach stadionu, na wysokości bramy numer 1, do J. T. podbiegł oskarżony i mówiąc „teraz kurwa śmieciu przesadziłeś” uderzył małoletniego pokrzywdzonego w twarz. Pokrzywdzony miał wówczas na szyi szalik kibica (...), a oskarżony był kibicem (...). Świadkowie zbornie wskazali, że zachowywali się spokojnie, nikt z nich nic nie krzyczał. W wyniku uderzenia pokrzywdzony miał zaczerwienie na twarzy. Sąd, nie znalazł żadnych powodów, aby zeznaniom pokrzywdzonego i tychże świadków odmówić wiary. Również oskarżony w żaden sposób nie kwestionował wiarygodności tej relacji, która koresponduje z zeznaniami świadka M. O., notatką urzędową. Stwierdzić należy w sposób kategoryczny, iż również zeznania funkcjonariusza Policji M. O. w całości polegają na prawdzie i relacjonują obiektywnie, w sposób rzeczowy i spójny przebieg interwencji z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego. Jakkolwiek M. O. nie był naocznym świadkiem, samego momentu, gdy oskarżony uderzył pokrzywdzonego w twarz, to jednakże, widząc o przebiegu całego zajścia posiadał z relacji pokrzywdzonego i świadków, widział również na twarzy J. T. zaczerwienienie, powstałe w wyniku uderzenia przez oskarżonego. Wskazać należy, iż świadek jest funkcjonariuszem Policji, a więc osobą obcą w stosunku do oskarżonego. Nadto, jako funkcjonariusz publiczny wykonywał czynności

służbowe, a więc działał w sposób rutynowy, z należytą starannością i wnikliwością. Zdaniem Sądu, nie ma on żadnego interesu w fałszywym pomawianiu oskarżonego, co przesądza o wiarygodności złożonych przez niego zeznań, które znajdują również potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie.

W ocenie Sądu, okoliczności zdarzenia z dnia 02.05.2015 r. nie budzą żadnych wątpliwości, a całość ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest wewnętrznie spójna, jego analiza prowadzi do konsekwentnych i logicznych wniosków. Zebrany materiał dowody, w tym również przyznanie się oskarżonego A. K. do zarzucanego mu czynu, jednoznacznie wskazują, iż oskarżony uderzył ręką w twarz małoletniego J. T., czym umyślnie naruszył jego nietykalność cielesną.

Zachowanie sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 217 § 1 kk. polega na naruszeniu nietykalności cielesnej człowieka przez jego uderzenie lub dokonanie innej czynności. Przyjąć można, że typowym sposobem działania sprawcy jest uderzenie. Polega ono na zadaniu ciosu ręką bądź inną częścią ciała (nogą, głową) lub też przy użyciu jakiegoś przedmiotu, a jego następstwa nie mogą wykraczać poza zakresloną przez ustawodawcę granicę w postaci naruszenia nietykalności cielesnej. Niezwykle pojemny zwrot „w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną” obejmuje wszelkiego rodzaju czynności oddziałujące na ciało drugiej osoby. Najczęściej podawane przykłady to: szarpanie za ubranie, włosy, szczypanie, rzucenie w kogoś jakimś przedmiotem, spoliczkowanie, oplucie, potrącenie kogoś ręką lub barkiem, przytrzymanie, klucie, poklepywanie. Podejmowane przez sprawcę działania mogą, lecz nie muszą wywoływać u pokrzywdzonego uczucia bólu. Mogą one prowadzić do następstw fizycznych w postaci zadrapań, otarć, siniaków.

Nie budzi zatem wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 kk. Nadto należy wskazać, iż A. K. popełnił przypisany mu występki w warunkach czynu o charakterze chuligańskim. Jak zostało w sposób nie budzący wątpliwości ustalone, oskarżony dopuścił się czynu polegającego na umyślnym zamachu na nietykalność cielesną pokrzywdzonego J. T.. Jednocześnie należy stwierdzić, iż działał on publicznie (w obecności wielu innych osób obserwujących jego zachowanie) i bez jakiegokolwiek racjonalnego powodu, wykazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego w P. porządku prawnego. Tym samym, kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu występkowi należało ponadto uzupełnić o art. 57a § 1 kk, albowiem jego działania nosiły wszelkie cechy, o których mowa w art. 115 § 21 kk.

Bezsprzeczna jest również wina oskarżonego, który dopuścił się przypisanego mu czynu umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Dla wymiaru kary zasadnicze znaczenie miał fakt skorzystania przez oskarżonego z instytucji określonej w art. 335 § 1 kpk, a przede wszystkim całkowicie szczerze przyznanie się do dokonania czynu zabronionego. Wskazuje to, zdaniem Sądu, na zrozumienie przez oskarżonego nieprawidłowości swojego zachowania. Mając natomiast na uwadze całokształt okoliczności sprawy, Sąd przychylił się do tego wniosku uznając, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, iż cele postępowania zostaną osiągnięte.

Wymierzając oskarżonemu karę, zgodnie z wnioskiem złożonym w trybie art. 335 § 1 kpk., Sąd kierował się przesłankami wskazanymi w przepisie art. 53 § 1 i § 2 kk. Oskarżony działał umyślnie, a przypisane mu przestępstwo niewątpliwie cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości, godzi ono bowiem w swobodę i wolność człowieka od niepożądanych doznań i oddziaływań na jego ciało. Oskarżony ponadto, działał w miejscu publicznym, zupełnie bez powodu, a poprzez swoje karygodne zachowanie, rażąco zlekceważył porządek publiczny. Jako okoliczność łagodzącą, z kolei Sąd uwzględnił, iż oskarżony jest osobą niekaraną, nadto wyraził skuchę i żałował swojego postępowania.

Za popełnione przestępstwo, na podstawie art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, Sąd wymierzył oskarżonego uzgodnioną z Prokuratorem karę w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności, wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest adekwatna do wagi przypisanego mu czynu, nie przekracza stopnia winy sprawcy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości, spełnia także cele prewencji ogólnej i szczególnej, nadto nie jest nadmiernie surowa.

Mając natomiast wzgląd na okoliczności łagodzące, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz dotychczasowy sposób jego życia, w szczególności fakt, iż oskarżony jest osobą niekaraną, wyraził skruchę i żałował swojego zachowania, Sąd zdecydował się na możliwość jaką daje przepis art. 69 § 1 i 2 kk. i na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego na okres 2 (dwóch) lat próby. Zdaniem Sądu, kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby powinna spełnić swoje cele zarówno w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej, a tak określony okres próby, będzie wystarczającym dla weryfikacji stanowiska Sądu i oceny zachowania oskarżonego. Zdaniem Sądu, orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, winna być także okazją dla oskarżonego do rozważenia swojego postępowania, głębszej refleksji oraz uzmysłowienia mu naganności takiego postępowania, tak by skierowany przeciwko niemu środek reakcji prawnokarnej pobudził go w przyszłości do unikania wszelkich sytuacji, które stanowiłyby naruszenie porządku prawnego.

Celem uczynienia represji karnej realniejszą, przy warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Ustalając natomiast wysokość stawki dziennej, Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową i możliwości zarobkowe oskarżonego. Oskarżony pracuje zarobkowo, jego miesięczny dochód to 1300, - złotych, nie posiada on żadnych osób na swoim utrzymaniu, jest osobą zdrową, a zatem będzie on w stanie uiścić orzeczoną wobec niego karę grzywny bez uszczerbku w utrzymaniu swoim i rodziny.

Na podstawie art. 57a § 2 kk, również zgodnie z wnioskiem Prokuratora, Sąd orzekł od oskarżonego nawiazkę w kwocie 1000,- (jeden tysiąc) złotych na rzecz pokrzywdzonego J. T.. Orzeczenie wskazanego środka w określonym w wyroku wymiarze stanowić będzie dodatkową dolegliwość dla oskarżonego i uzmysłowi mu naganność jego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw. Ustalona wysokość nawiazki jest z kolei adekwatna do wagi oraz okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również uwzględnia wysokość osiągniętych przez oskarżonego dochodów oraz jego możliwości zarobkowe. Natomiast, w stosunku do pokrzywdzonego, pomoże w zlikwidowaniu negatywnych, skutków popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i tym samym jest orzeczeniem sprawiedliwym, czyniącym zadość opartym na prawie interesom pokrzywdzonego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny, Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 02 maja 2015 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, iż choć czyn oskarżonego został popełniony w dniu 02.05.2015 r., a zatem przed zmianą przepisów kodeksu karnego, ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 17 kwietnia 2015r., poz. 541), to Sąd orzekając o karze w niniejszej sprawie, zastosował przepisy nowej ustawy w zw. z art. 4 § 1 kk. Oskarżony jest bowiem osobą niekaraną, a zatem Sąd mógł również na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk zawiesić wykonanie orzeczonej wobec niego kary na okres próby lat 2 (dwóch).

Wskazać należy ponadto, iż wprawdzie uzgodnienie Prokuratora z oskarżonym obejmowało również wydanie określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu, to jednakże Sąd o kosztach postępowania, orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk. W ocenie Sądu, mając na względzie sytuację zarobkową oskarżonego, fakt, iż nałożono na niego karę grzywny, a także obowiązek uiszczenia nawiazki na rzecz pokrzywdzonego, zasadne jest zwolnienie go od ponoszenia wyżej wymienionych należności, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji.